

Янгол

Ганс Крістіан Андерсен

Переклад Михайла Старицького

Добра дитина коли помирає, то янгол
Господень
З неба полине щоразу на землю і тую
дитинку
Мерлу на руки бере; розправля свої крила
широкі;
Ті, що любила дитинка, країни усі пролітає:
З кожного місця зрива він по квітці пахучій.
Ці квіти
Янгол з дитинкою вкупі несуть аж до
самого Бога.
Там, угорі, розквітить тії квіти Господь
Милосердний;
Кращі далеко над ті, що цвітуть по землі,
вони стануть.
Схилить до серця святого Господь квіточки
ті пахучі,
Й тієї, що більш до вподоби, вустами святими
торкнеться.
Там, на сій вулиці темній, у хаті — не в хаті,
а в льосі,
Жив собі хлопчик недужий; змалку він
ліжка не кидав.
Часом, як легше ставало, на милицях раз
було пройде
Хворе хлоп'ятко по хаті, та й годі. А в літню
годину
Соняшний промінь було освітить його
бідну оселю,
Весело в хаті заграє; тоді-то хлоп'ятко
недуже
Гріло на сонці свої рученятка, худі та холодні.
Сонце світилось крізь пальці тендітні,
і кров червоніла.
"Дякувать Бога, сьогодні мов краще!" —

промовить слабеньке.

Бідне, не знало воно, як ліси зеленіють
розкішно!

Гілочку клена колись подарив йому
хлопець-сусіда,

Хворому гілочка лісом здавалась; було її
візьме,

Голову схилить під листя і дума,
що дуб величезний

Віти над ним розпускає; а сонечко сяє
на небі,

Пташки щебечуть приязно — і так йому
весело стане!

Раз, у весняну годину, приніс йому
хлопчик-сусіда

З поля пахучих квіток, і в одній якось
корінь зостався.

Квіточку ту посадив він в полив'яний
горщик з землею

І на віконці над ліжком поставив. Та квітка
польова

Пагони зараз пустила і цвітом пахучим
укрилась:

Так-бо кохалися нею ті руки прихильні
й щасливі!

То був садочок дитині — сама найкраща
скарбниця!

Як же він тішив слабого! Полле було вранці
водою,

Зараз поставить на сонці, щоб променем
теплим пригріло;

Сонце загляне в кватирку і квіточку світом
осяє:

Мов усміхнеться вона, своє листя зелене
розправить.

Пахощі підуть по хаті, і думки рожеві
навіють

Хлопчику в дяку за ласку; бо квіточка тільки
для нього

Цвітом пахучим та листом зеленим
розкішно вкривалась.

Визвав до себе Господь Милосердний
дитину недужу.
В час розставання з землею схилила вона
своє чоло
Над квітом рідненьким — і вмерла. Минув
уже рік, як дитина
В милого Бога гостює; минув уже рік, як та
квітка
Сталась сама сиротою, забута всіма на
віконці.
Вибрались люди із хати та й кинули квітку
на землю;
Горщик розбився об цеглу, і квітка
зламалась, зів'яла.
Ми несемо її, бідну, тепера за те, що давала
Радощів більше вона, аніж квітка коштовна,
царська.
— Як же ти знаєш про все це? — у янгола
мерле питає.
— Знаю, — одмовив йому світлокрилий, —
бо сам я і був тим
Хворим бездольним хлоп'ям, що на
милицях тільки й ходило.
— Я зразу пізнав свою квітку! — І очі дитина
розкрила,
Глянувши дивно на янгола лик
святобливий та ясний.
Зараз влетіли вони у Господню оселю,
де радість
Вічно царює та правда. Господь притулив
ту дитину
Мерлу до серця святого, і зараз їй вирости
крила,
Янгола крилам подобні: от, вкупі, узявшись
за руки,
Янголи два полетіли. А Бог Милосердий
ті квіти
Всі притулив до себе, а вустами святими
торкнувся
Тільки до тої, що хвору дитину колись
розважала;

Той поцілунок Господній їй душу немертну
навіяв:

Стала душа та щаслива укупі з другими
святими

Голосом славити Бога! Всі янголи колом
літають

Біля Престолу Святого; а коло — велике,
незмірне!

Там між тим колом літає і квіточка бідна,
степова,

Котру з сміття підняли десь на вулиці темній,
безлюдній.

Всі вони вкупі, щасливії, голосом дивним
співають

Славу і щиру любов до Святого,
Довічного Бога!